

NP-1997-HR-4

Rettskraftig avgjørelse ved domstol	Høyesterett
Dato	13.03.1997
Ved henvisning	HR-1997-134-S / Rt-1997-492 / NP-1997-HR-4 (Norpark-intern henvisning) / (Vegkryss i Hønefoss)
Stikkord	Definisjonen av veg.
Sammendrag	Enstemmig
Saksgang	Ringerike forhørsrett med ukjent saksnummer - Borgarting lagmannsrett med ukjent saksnummer - Høyesterett HR-1997-134-S

Saken gjelder lagmannsrettens lovanvendelse i kjæremål angående parkeringsgebyr.

A ble 17 juni 1996 ilagt gebyr med 500 kroner for parkering i Norderhovsgaten i Hønefoss i strid med forskrift 10 oktober 1980 om offentlige trafikkskilt mv og skilt nr 370 "Stans forbudt". Etter klage avsa Ringerike forhørsrett 30 oktober kjennelse med slik slutning:

"1. Parkeringsgebyr stort kr 500 ilagt A juni 1996, oppheves. ..."

Forhørsretten sluttet seg til As anførsel om at en innkjørsel til en parkeringsplass på den andre siden av gaten var å betrakte som et vegkryss, slik at det oppsatte skilt nr 370 ikke gjaldt lenger enn frem dit, jf skiltforskriften §7 nr 4. A hadde da parkert utenfor skiltets gyldighetssone.

Ringerike kommune påkjærte kjennelsen, og Borgarting lagmannsrett avsa 30 desember 1996 kjennelse med slik slutning:

"1. Klagen over ilagt gebyr for ulovlig parkering tas ikke til følge.

2. A betaler kr 500 -femhundre- i saksomkostninger til Ringerike kommune innen 2 -to- uker etter at kjennelsen er forkynt."

A har påkjært kjennelsen til Høyesteretts kjæremålsutvalg. Det er anført at parkeringsplassen er åpen for alminnelig ferdsel og at den derfor er "veg" etter definisjonen i trafikkreglene §1 nr 1 bokstav a. Denne vegen "munner ut i" Norderhovsgaten slik at de danner et "vegekryss" etter definisjonen i §1 nr 1 bokstav b. Denne sammenhengen blir ikke brutt ved at inn- og utkjørselen krysses av en markering av fortau, slik lagmannsretten har lagt til grunn. Det er nødvendig å krysse fortauet for å komme inn på og ut fra parkeringsplassen. Fortau er åpne for alminnelig ferdsel og en del av "vegen". At kjørende har vikeplikt for gående når de krysser fortauet, jf trafikkreglenes §9 nr 2 første ledd, kan ikke medføre at stedet mister sin karakter av vegkryss. Omtrent samme vikeplikt gjelder for gangfelt, jf annet ledd. Konsekvensen av lagmannsrettens standpunkt er at det blir avgjørende om det på tvers av innkjøringen til en plass finnes kantstein i en eller annen form, opphøyet eller nedsunken. Dette kan ikke være noen god regel. Den vil blant annet være vanskelig å praktisere om vinteren. A har nedlagt påstand om at han skal frifinnes for å ha parkert i strid med trafikkskilt nr 370 og om tilkjennelse av saksomkostninger med 3000 kroner.

Ringerike kommune har tatt til motmæle og anført at fortau ikke kan være veg i trafikkreglenes forstand, og at veger på hver sin side av et fortau ikke sammen kan danne vegkryss. Kommunen har for øvrig vist til lagmannsrettens begrunnelse og nedlagt slik påstand:

"1. Ringerike kommune frifinnes.

2. Ringerike kommune tilkjennes saksomkostninger for forhørsretten, lagmannsretten og Høyesteretts kjæremålsutvalg med kr 1500.-"

Høyesteretts kjæremålsutvalg bemerker at det foreligger et videre kjæremål, der utvalgets kompetanse er begrenset etter straffeprosessloven §388. Kjæremålet retter seg mot lagmannsrettens lovtolking, herunder tolking av trafikkreglenes bestemmelser om hva som er "vegekryss". Denne tolking kan utvalget prøve.

A hadde parkert etter et "stans forbudt" skilt, som etter skiltforskriftene §7 nr 4 gjelder frem til nærmeste vegkryss. På den andre siden av gaten var det en utkjørsel fra en offentlig parkeringsplass. A hadde parkert forbi denne utkjørselen, og spørsmålet var om utkjørselen dannet et "vegekryss". Etter definisjonen i trafikkreglene §1 nr 1 bokstav a utgjør en parkeringsplass som er åpen for alminnelig ferdsel, en "veg". Videre foreligger det etter samme nummer bokstav b et "vegekryss" når "veg" krysser eller munner ut i annen "veg". Etter en direkte anvendelse av disse bestemmelser skulle det således foreligge et "vegekryss". Lagmannsretten fant imidlertid at bestemmelsene måtte tolkes innskrenkende fordi man måtte krysse fortauet som gikk langs gaten, ved kjøring inn og ut av parkeringsplassen.

Kjæremålsutvalget er ikke enig med lagmannsretten. Utvalget mener at man må tolke bestemmelsene i trafikkreglene §1 nr 1 bokstav a og b etter sin ordlyd. Det var da ikke forbudt å parkere på det sted der A stod med sin bil. Utvalget er altså enig i forhørsrettens tolking av de relevante bestemmelsene.

Etter dette blir lagmannsrettens kjennelse å oppheve. A tilkjennes saksomkostninger for forhørsretten, lagmannsretten og Høyesteretts kjæremålsutvalg med kr 3000.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

1. Lagmannsrettens kjennelse oppheves.
2. I saksomkostninger for forhørsretten, lagmannsretten og Høyesteretts kjæremålsutvalg betaler Ringerike kommune 3.000 - tretusen - kroner til A.

Hentet fra «<http://www.norparkskolen.no/index.php?title=NP-1997-HR-4&oldid=407>»

Denne siden ble sist redigert 30. aug. 2019 kl. 10:22.